

Věčně nespokojený tvor

Začnu asi divně: Spokojený člověk a spokojený pavouk.

Stojím ve sprše a snažím se tou neposlušnou páčkou docílit optimální teploty vody. Ze stropu mne pobaveně pozoruje pavouk. Již se známe delší dobu. Je to takový ten dlouhonožec, žijeme si takhle pospolu už nějaký čas. Občas se stane, že je někde na stěně sprchy, ale já mu nehodlám ublížit, a tak čekám, až se vyšplhá zpět k výšinám, a já konečně mohu provést těla očistu. Dokonce přišla i radostná situace, kdy se milému pavouku, tedy paní pavoučici, narodila asi padesátka mrňousků. Postupně rostli a nohatěli, pak se rozstěhovali, nakonec i mamka pavoučí změnila bydliště, a tak jsem uklidil opuštěnou síť. Dnes se sprchuji bez chichotu pavoučího, jeden nohatec mi přece jen zbyl. Bydlí nad kuchyňskou linkou a já myslím, že by rád ochutnal, když vyvařuji. Nespokojená sousedka mi onedlou vyprávěla o tom, jak se jí do bytu nastěhovali mravenci a byla z toho celá na nervy. Povídám jí: „Jo, to jsem taky doma měl a divil jsem se, kde se tu najednou vzali. Pak jsem našel nedovřenou sklenici s medem.“ Sousedka s bédováním vyhodila pytlík cukru, začala cukr ukrývat do sklenice a už si nějak nestěžovala. No vidíte, už jsme u té nespokojenosti. Zkusme se každý zamyslet nad naší

nespokojeností... Já uvedu pár námětů, abychom si uvědomili, jak jednoduše dokážeme sami sebe uvést do stavu nespokojenosti.

Zamilovaný kolega

Přijeli jsme na natáčení, žízeň dala žízeň, šli jsme tedy pro limču a kafe. Servírka, opravdu velmi hezká servírka, se mile usmívala a kolega, stejně jako já, pozoroval to lepé děvče s úžasným úsměvem a dlouhýma nohama. Já o sobě sice netvrdím, že jsem stár, ale soudnost mi velí: „Podívej se, potěš oko, prohod slůvko nevinné.“ Kolegovo pracoviště bylo bohužel v úhlu, kde se chudinka zvukař nevyhnul výhledu na pracoviště limčotočné. Mixpult se nedá jednoduše přenést, a tak ten politováníhodný mladík protrpěl dvě a půl hodiny, neustále vyrušován únikem pozornosti. Po koncertu si postěžoval, že jej bolí za krkem a také zabědoval: „Proč jsem se já ženil!“ a nešťastně sklopil obličej do dlaní. „Jak na tebe tak koukám, asi proto, že bys platil příliš mnoho alimentů,“ snažil jsem se mu pomoci v jeho neštěstí. Zvedl hlavu a pokýval: „Asi jo!“

Léto je léto

Řada soumarů vláčí těžké bedny ve městě Budva v místě, kam normální lidé jezdí za

odpočinkem. První bedna ještě šla, to byly pouze nějaké fáborky, ale padesátikilový neforemný stativ, který má unést stokilogramový reprák, se těch pět set metrů uzoučkými uličkami, přeplněnými spokojenými turisty, vláčí velmi blbě. Bedny stokilky se naštěstí vezly na rudlíku, jenž drkotaje po dlažebních kostkách taktéž pozbyval sil i s řidičem. Po čtyřiceti minutách práce, hodné středověkých galejníků na čtyřicetistupňovém slunku, jsme spočinuli na plácku, kde se před sluneční energií nedalo ukrýt. Posedali jsme si, kde se dalo, a z posledních sil doufali, že přežijeme. A pozor: to nás teprve čekalo ty bedny složit do funkčních celků tak, aby uměly zaznamenat koncert naší televize. A pozor podruhé! Ještě to celé natočit a pak sbalit. A vlastně ještě odvláčet zpět hrbolatými uličkami do auta. Vsedě na plácku za mohutného funění kdosi pronesl několik nepublikovatelných slov a svůj projev zakončil slovy: „Vedro, hnusný vedro...“ A tu se ozval optimista: „Vole, za půl roku budeš bédovat Zima, blbá zima!“

Dože, já jsem tak hnusná...

Možná, že to zní přehnaně, ale zkusme myšlenky téměř každé ženy rozebrat. Jako příslušník mužského rodu, dokonce bývalý

manžel, dnes již nemanžel, mohu ze vzpomínek vylovit několik vět. Ale i u svých kolegyn si často všímám sebeklamných poznámek. Tedy: „Já jsem tak tlustá...“ prohlásí padesátikilová vychrtlina. Nebo „...jsem byla u kadeřníka a to byl takovej blb...“ Či zprofanovaná hláška: „V těch šatech vypadám šíleně...“ Nechci provokovat, ale nedávno přišla celá nadšená a se slovy: „Ty mě nemáš rád“ si ty šaty nechala pochválit a pak se pýřila před zrcadlem, kroutila si sukýnkou a usmívala se na celé zrcadlo. Jen dodám, že za tu pochvalu jsem tehdy obdržel noc... Ach... Ale co s tím? Původně jsem se domníval, že jde o pouhé vydírání, mající jediný výsledek: „Miláčku, ty jsi tak půvabná a krásná...“ atd. To by bylo v pořádku, ale tam bude něco „nesebečehosi“. Totiž my, co netušíme problém s kadeřníkem a dokonce si pohladíme pivní bříško s dobrým pocitem, toto nemůžeme chápat a v klidu si ráno navlékneme ponožky, které i pes s úctou a bázní obchází velkým obloukem, a nedej bože, kdyby stály ve dveřích, pes by se již nikdy domů nevrátil. Co s tím? Ženo, pohlad si každé ráno své tělo a pochval jej. Ono si to zaslouží...

Znáš svého hajzla?

Zavzpomínám-li, tak uvědomuji si, že jsem nikdy nepracoval někde, kde se nevyskytoval nějaký hajzl. Myšleno tak člověka, který bezostyšně a vědomě škodí druhým. Ať to vezmu z kterékoli strany, vychází mi, že jakýkoli kolektiv obsahuje

takovouto osobu. Nejjednodušší to je u kolektivu dvoučlenného. Tam jsme buď kamarádi, a tak si svého hajzla najdeme někde vně našeho kolektivu (třeba trafikantku), nebo nejsme v přízni, pak si děláme hajzla jeden druhému. Toto je velmi průhledný kolektiv. Tříčlenný kolektiv je velmi nebezpečný, neb hovoří-li osoba A s osobou B, je jasné, že hajzl je C. Osoba A hovořící s osobou C pak svorně spílají osobě B a konečně B a C nemohou jinak, než hanit Áčko. V situaci, kdy se setkají A, B i C, pak musí být všichni velmi obezřetní, aby se některý neprokecl a neučinil tak trapas vedoucí ke kolapsu kolektivu. Složitý kolektiv! U vícečlenných kolektivů se pak začínají projevovat charakterové vady a výsledný hajzl se tedy opravdu pyšní vlastnostmi předurčujícími jeho pozici v kolektivu. Prostě, ať je to spolek turistů nebo dělníci zahraniční firmy, všude se najde více či méně hajzlovitý jedinec. Teď asi propadáme depresi a nespokojenosti. Z toho vás ale hned vyvedu. Hajzlové jsou totiž potřeba! Už první pocit dává vědět, že tomu tak je. Srovnání! „Franta, to je borec, ale Aleš, to je hajzl.“ Přeci takto fungujeme, když si vybíráme kamarády. Blbý je, že šikovní hajzlové se dosti dlouho dokáží chovat jako kamarádi, než to na ně praskne. Ale hajzlové se nechají dobře využít k zábavě nás všech! Například hajzla, co donáší překroucené informace do vyšších sfér, aby se zalíbil, můžeme využít tak, že ho informujeme

o nepravdivé nebo zastaralé záležitosti, a po dokonané donášce, poté, co se ztrapnil, se mu všichni smějeme a hned je na pracovišti lepší nálada. Nebo hajzl, který krade, ochotně odnese ku příkladu velmi těžký, námi nastražený nefunkční agregát. A my jen z povzdálí sledujeme, jak se s tím dře a ráno přijde do práce velmi nešťastný. No, povězte, není to zábava? A navíc pomohl firmě s nebezpečným odpadem. My ostatní máme výhodu, že je nás více, a tak jsme v přesile u vymýšlení roztodivných taškařic. Teď si ale uvědomme, že i ten hajzl potřebuje k životu svého hajzla... Kde si jej hledá? Má hodně svých hajzlů. Všechny ty, pro které je hajzlem. Ale tady už by měl promluvit psychiatr. No tak, hlavu vzhůru! Radši se vrátím ke svému pavoučkovi.

Je neděle, něco po půl jedné. Sedím u svátečního oběda. „Tak co? Jak?“ ptám se kámoše nad kuchyňskou linkou, jenž také mlsá svou sváteční mouchu. Mlčí, ale mlaská si. Taky mlaskám. Mám rád čočku s párkem a volským okem. Svíčková? Ne, ta až po výplatě. Já jsem spokojen. Dva dny do výplaty a mám oběd. Jo a v peněžence jízdenky na autobus do práce. Je po obědě, pouštím si film, napapán si dávám šlofíčka a kámoš funí nakrmen svým úlovkem. „Co mne může naštvat?“ ptám se...

Váš Hypulík

